

ruje — jest poskytnutím rekursu přiznáno postavení strany v řízení exekučním súčastněné a přísluší mu tudíž dle § 78. ex. ř. a 41. a 50. c. ř. s. nárok na náhradu útrat stížnosti.

Dovolací stížnosti vymáhající věřitelky c. k. nejvyšší soud nevyhověl. Důvody:

Vymáhající věřitelka upírá poddlužnici oprávnění ku vznesení stížnosti do povolení exekuce prvním soudem. O formálním oprávnění k tomu není možno pochybovati vzhledem na jasné ustanovení § 294., odst. IV. ex. ř. Jelikož právo to stěžovati si jinak není omezeno, dlužno však míti také za to, že úspěch takové stížnosti nemůže býti závislým na tom, že kromě toho i povinný potírá povolení exekuce opravným prostředkem.

Avšak i materielně měla spořitelna v K. příčinu stěžovati si do usnesení prvního soudu, i když usnesení to obsahuje dodatek, že exekuce se povoluje bez újmy práv třetími osobami snad dříve nabytých. Není možno žádati na spořitelně, aby v případě žádání za vrácení vkladu na vlastní nebezpečí konala rozsáhlá šetření ohledně osoby, oprávněnosti držby spořitelní knížky atd.; nelze přehlédnouti, že jednání takového způsobu by byla způsobilá, mezi zákazníky spořitelny vzbuditi nedůvěru.

Ostatně vymáhající věřitelka se poukazuje na zevrubné důvody předchozí stolice.

Zamítnutí návrhu exekučního není ničím jiným, než nepřipustný pokus dosáhnutím vinkulace dotyčného konta u spořitelny činiti nátlak na dlužnici, která nemůže, anebo nechce platiti. Touto cestou není možno dosáhnouti exekučního účelu a rekursní soud plným právem zamítl exekuční návrh vymáhající věřitelky.

A. K.

Práva na oddělení, která byla nově nabyta v posledních šedesáti dnech před prohlášením konkursu (před zavedením vyrovnávacího řízení) exekucí k uspokojení nebo k zajištění, zaniknou prohlášením konkursu (zavedením vyr. řízení).

Zánik tento se ani v pozemkové knize, ani ve spisech exekučních nevyznačí. Příspěvek k výkladu § 12. nového konk. ř. a § 12. vyr. řízení.

Na nemovitostech a movitých věcech úpadce A. vydobyta byla v posledních 60 dnech před prohlášením konkursu exekucí práva zástavní. Správce konkursní podstaty žádal s poukazem na § 12. konk. ř. za výmaz těchto práv zástavních v knize pozemkové, za zrušení exekuce, pokud na věci movité byla vedena, a za vyznačení tohoto zrušení ve spisech exekučních.

Soudce první vyhověl návrhu tomu jen potud, že dal poznamenati zánik práv zástavních v knize pozemkové, v ostatním jej zamítl.

O d ů v o d n ě n í.

§ 12. odst. 1. konk. ř. obsahuje ohledně zániku práv na oddělení, exekucí k uspokojení neb k zajištění nabytých, předpis rázu materialního práva. Zánik ten není však konečným a bezvýjimečným, neboť zaniklá práva opět ožijou, zruší-li se konkurs podle § 166. konk. ř. Jest tedy nutno, aby práva tato prozatím aspoň formálně byla zachována a jak z knihy pozemkové, tak ze spisů exekučních byla zřejma, poněvadž jejich zrušení a výmaz měl by účinky, které jim zatím přiznány býti nemohou. Tím, že aspoň formální jejich platnost se udrží, žádnému, tedy také ne konkursní podstatě škoda nevzejde; tomu zabráňují další odstavce (2. a 3.) téhož §u 12. konk. ř., jmenovitě třetí, že, byl-li při zpeněžení provedeném po zavedení konkursu docílen výtěžek, část připadá na takové právo na oddělení, bude pojata do konkursní podstaty. Aby pak ohledně knih pozemkových hájena byla publica fides, není na závadu, by aspoň takový zánik byl při knihovně zajištěném právu zástavním způsobem knihovní poznámky vyznačen.

Na rekursy vym. věřitele, povolením poznámky stíženého, a konk. správce druhá stolice tento zamítl, prvému vyhověla a výmaz povolené poznámky zařídila,

n e b o ť

ani této třeba není, uváží-li se, že se zavedení konk. řízení poznamenává ve veřejné knize u nemovitostí a pohledávek úpadcových (§ 76. konk. ř.), tak že tímto důvěra v knihy veřejné dostatečně chráněna jest a nikdo se neznalostí pravého stavu věci omlouvat nemůže. Ani praktické potřeby k takému vyznačení není, poněvadž předpisy § 12. konk. ř. chrání všestranně zájmy jak dotyčného věřitele, tak i konk. podstaty.

Třetí stolice nevyhověla dovolací stížnosti konk. správce, kterýž alespoň povolení poznámky knihovní uhájiti chtěl, s poukazem na správné důvody usnesení obou nižších soudů.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 4. května 1915,

č. j. Rv I 43/15
1.)

Flieder.

Jaké útraty přísluší opatrovníku nezvěstného, ustanovenému pro doručení knihovních usnesení.

Ve příčinně knihovního provedení okresní silnice z T. do Č. jdoucí, ustanoven byl k podnětu starosty zastupitelského okresu